Ф€§Т!V@Ł · βеz рЯёvøda}

25. ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ | УЖИЦЕ | 4-9. ЈУНА 2021. www.uzickopozoriste.rs www.jpf.uzickopozoriste.rs

БРОЈ 3 | ГОДИНА XXV | 7. ЈУН 2021.

МЕДИХА МУСЛИОВИЋ

Живот је уметност

Радили смо онолико колико смо успели да се снађемо. Мислим да смо се захваљујући пандемији мало више повезали и као колеге и као пријатељи, каже за Билтен глумица Медиха Муслиовић

Колико је тежак пут глумца до глумачког ауторитета и да ли је на том путу теже глумицама него глумцима?

- Некако сам вам ја изван тог света ауторитета. Одрасла сам и васпитавана у породици у којој се све стицало радом, поштењем и добротом. У таквим околностима ауторитет долази ненаметљиво, бива спонтан, није нешто што је наметнуто. Препознаш да ли нека особа заслужује да ти буде ауторитет. У глумачком свету нисам склона ауторитетима, јер имам утисак да се та реч често повезује са страхопоштовањем. Узори су ми сви људи из професије од којих могу понешто научити. Од оних сам који верују да када се отиснете у живот, тада вам сви са којима сте у контакту, на неки начин, постају родитељи. Свако остави неки траг у вашем сазревању и васпитању. Тако да у овој нашој професији сваки колега, добар или мање добар, чак и лош, може пуно да вам помогне. Можда више у животу учим од оних лошијих на примерима како не треба радити. Женама је итекако теже у овој професији јер је она на више нивоа дискриминисана. Много је више мушких текстова, мушких ликова. Некада мислим да је женских улога како време пролази све мање и мање. Ваше питање ме враћа далеко уназад у историју и увек изнова рађа дилему колико смо ми заиста напредовали у последњих сто година. Чини се пуно, али реално је то мало. Неки резултати су ту, али у суштини када сагледате резултате напретка у свом позоришту, граду или држави учинак и није задовољавајући. Жене се чују, има њихових гласова, али то су реално мали кораци.

Како се одвија позоришни живот у Сарајеву у време пандемије?

- Радили смо представе, за дивно чудо, чак могу рећи да смо се интензивно бавили театром, посебно у оном првом таласу епидемије. Можда је тачније рећи радили смо онолико колико смо успели да се снађемо. Преко он лајн платформи играли смо представе, без обзира што смо време проводили у кући, неки и у изолацији. Било је и колега који су на жалост оболели од овог вируса. Оно што је на мене оставило утисак то је чињеница да смо у тој невољи развили заједништво, зближили се на један посебан начин. Чини ми се да оно траје и некако се шири, што није био баш случај у годинама када није било короне. Мислим да смо се захваљујући пандемији мало више повезали и као колеге и као пријатељи. Радили смо и нове текстове, и представа „Медвједи и људи“ је настајала у том периоду. Било је живота у театру и то је изузетно важно.

Са Данисом Тановићем, у оквиру пројекта „Сарајево град филма за глобалне екране“, у време пандемије радили сте филм „Десет у пола“. Како је протекла сарадња са редитељем Оскаровцем?

- Срећна сам и почаствована што сам део екипе тог филма. Сама чињеница да радите са редитељем који је добио Оскара ствара посебну врсту емоција у човеку. Кад постанете део једног таквог пројекта и дођете у близину таквих људи, мало се другачије осећате. У човеку проради нека друга хемија. Премијера овог филма је планирана за 2022. годину и онда ће публика и струка моћи да оцене колико смо успели да дамо од себе у овом остварењу.

Познат је ваш хуманитарни ангажман и рад са децом која имају потешкоће у развоју?

- Све то је кренуло још у мојој младости када сам желела да студирам клиничку психологију и радим са том децом. Радила сам увек волонтерски, с тим што сада мало мање радим са неким организацијама и удружењима због лоших искустава које сам имала. Неке организације са којима сам сарађивала нисам доживела као добронамерне. Многи од оних који се данас баве хуманитарним радом раде разне малверзације са новцем, искоришћавају доброту волонтера, лажу, петљају, краду. Често раде врло отворено и сви то знамо, види се. Због тога све што могу да радим да помогнем деци радим самостално или уз помоћ пријатеља за које знам да то неће користити и злоупотребити и да ће искрено бити подршка онима којима је потребна помоћ.

Ваша кћерка се такође бави уметношћу, планирате ли неке заједничке пројекте у будућности?

- Берна је певачица и тренутно паузира пошто је родила кћерку, моју унуку. Сарађивале смо, а надам се да ће за то бити прилике и у будућности. Ту смо, заједно у уметности и животу. Живот је уметност.

В. Туцовић

РАЗГОВОРИ О ПРЕДСТАВИ И ПРЕС КОНФЕРЕНЦИЈА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ САРАЈЕВО

Велики проблеми малих људи

Др Марина Миливојевић – Мађарев: Синоћ смо гледали представу о великим, а вечерас о малим злочинима. Гледали смо приче малих људи у којима може заиграти свако од нас. Ово је и представа о смрти. Јако ме је погодило што је и последња представа Саше Аночића.

Медиха Муслиовић, као Зденка: Видело се да је ово Сашина интимна и најважнија прича. Било му је јако стало да је испричa. Сви ликови су они који су били у његовом животу. Он их је посматрао и доживљавао. Неки су били јако блиски, у породици, неки су били пријатељи, неки познаници. То су били људи који су га се јако тицали. На основу тога је одлучио да напише овај текст и уради представу. Много је његовог живота, страхова, дилема, трагедија у овој представи. Радили смо интимну, емотивну причу. Као ансамбл смо били срећни што је дошао такав човек, са којим можемо да растемо. Недавно нас је јако потресла вест да он више није са нама.

Милан Павловић, као Градимир: Са задовољством, лагано сам прошао кроз цео процес. Постали смо пријатељи, колико је могуће за кратко време. Страшно ме је потресла вест да га нема. Десило се да је представом заокружио цео свој живот.

Мерима Лепић Рецеповић, као Катарина: Ведран и ја смо разговарали о нашим карактерима и стално смо говорили да немамо проблем, као мали људи. Он је понављао да увек жели да ради причу о малим људима и великим проблемима. Предложила сам да у првој сцени то буде брачни пар који не може да има децу, а он је сутрадан дошао са написаном сценом. Имали смо слободу да утичемо на представу. Све у вези овог процеса је било чудно и тешко, у јеку пандемије. Прекинули смо процес само пар дана пре премијере, јер се један колега разболео. Све је било баш у складу са тим да смо мали људи са малим проблемима. После премијере, Саша је отишао, преселио се у своју представу.

Иса Сексан, као Златан: Мој лик је видљив, али у ситуацијама у којима има свађе – није видљив. Такви бисмо сви требало и иначе да будемо – у свађама невидљиви, а када је све у реду да будемо ту. На крају се појавим, иако и ту постоји проблем. Златан то изгура ради финалног поздрава са човеком са којим је провео већину времена.

Минка Муфтић, као Баба Пирошка: Саша је очигледно желео да се поигра са видљивим и невидљивим светом, са илузијом и стварношћу. Старе културе и цивилизације постављају питање: да ли је ово реалност или илузија. Она јако добро види, планира, има визију. Живи у уобразиљи. Да није уобразиље, не би било ни наше уметности. И сама тако живим колико могу. Када не могу, онда се суочим. Иначе, први пут у животу сам у Ужицу и вечерас ми је било веома пријатно. Боравак овде ме је обогатио.

Александар Сексан, као Јадран: Као глумац сам имао хиљаду питања док смо радили. Имао сам и глумца у улози редитеља, па сам очекивао да ћу добити конкретне одговоре. Ипак, на много шта ми је рекао да „не замарам главу тим". То ми је изазивало још више конфузије. У неком тренутку једноставно пристанеш на то да играш са невидљивим партнером. То ми је померило границе и извело ме из зоне комфора. Размишљали смо о крају, који није такав у оригиналном делу. Одлучили смо да урадимо овако, јер је ово, на жалост Балкан, где су срећни крајеви реткост. Његов је одабир и песме, која подсећа на Југославију и неке фине ствари. Песма је тужна, као и крај. Он није постао убица, али је имао чин револта.

Нерман Махмутовић, као Свебор: Мом лику је све дозвољено, он нема проблем са невидљивим светом, има дијагнозу. Мој проблем је било то што је морао да има неки карактер, није могао изаћи на сцену само са дијагнозом. На Салетов предлог, са којим сам се сложио, он је добар човек. То није лако играти на сцени, а када има и дијагнозу, онда је још теже. Још радим на улози и ако представа буде имала, примера ради, педесето извођење, онда ћете можда видети како изгледа коначан лик. То није толико видљиво, радим класично, школски, од Станиславског не идем нигде. Покушавам да то буде изнутра. Кад то радим споља, ту је Милан да ми каже да не глуматам.

Бојан Муњин, селектор ЈПФ: Пре свега, желим да се захвалим Алмиру Имширевићу, који ме је упозорио на ову представу. Ово је фестивал у времену страха, подвига и смрти. Умрло је много глумаца, режисера, људи из позоришта, на свим странама. У том зноју и страху, Алмирова препорука за фестивал који смо направили у недоба је била јако важна. Он је био мали, добри дух ове представе. У представи од петка, глумац који игра 15-годишњег дечака је рекао овде да увек покушава да направи нешто добро, а испадне лоше. Вечерашња представа заправо говори о томе да сви носимо меду са собом, а све испадне лоше. Интересантно је да представа почиње молитвом. Човек се моли да би био добар и изашао на прави пут, а након тога иде читава ова представа. Ако тој молитви додамо реченицу из старих верских књига, она би гласила: „Боже, колико кошта да продам своју душу, а колико кошта да је повратим...?" О томе говори ова представа. Сви се трудимо да урадимо нешто добро, а свакодневно учинимо по неки мали злочин.

Алмир Имширевић, критичар: Прво извођење ове представе за мене је било он лајн. Пуно се разликовало од представе у сали. Слично се дешавало са гледањем представа у рату. Људи у салу улазе без љутње и без потребе да буду критичари и проналазе грешке. У таквим околностима сте сасвим сигурни да делите нешто асолутно исто са њима. Са глумцима делите и страх, који смо мало заборавили претходних година. Пандемија нас је подсетила. Мени је тај део, који нас подсећа да смо људи, веома битан.

Ана Милошевић

NARODNO POZORIŠTE UŽICE

МИНКА МУФТИЋ

Није стварно само оно што видимо

Зашто мислимо да је стварно само оно што видимо!? Најважније ствари се не виде очима

Емина Минка Муфтић је рођена 1961. године у Сарајеву. Уписала се на Академију сценских умјетности у Сарајеву, где је била прва генерација на Одјелу за глуму, дипломирала је 1987. године у класи професора Боре Стјепановића, а 2001. добила је титулу професора на истој академији. Била је запослена као чланица драме у Српском народном позоришту у Суботици, Народном позоришту Босанске крајине у Бањалуци и Камерном театру 55 у Сарајеву. Снимила је низ предавања о темама духовног учења за Радио Федерацију Босне и Херцеговине. Окушала се и као певачица, па је снимила ЦД и наступила на неким концертима, а 1999. постаје члан Драмског ансамбла Народног позоришта у Сарајеву и игра у многим представама. До сада је глумила и у бројним домаћим, али и у страним серијама, од којих се издваја Игра престола (Game of Thrones). Такође је позајмила глас малој Му у цртаном филму Мумијеви.

Ако је ово прича о оштећеним људима, у вашем лику Баба Пирошке, ја то нисам препознала, већ у једној духовитој опасци вашег партнера „то је једна чудна жена која премешта ствари."

- Ни ја не мислим да је оштећена, већ да свако има право на свој спецификум и на свој доживљај себе и стварности и стварности у себи. Када су ми дали текст и када сам га прочитала, рекла сам да је та баба најлепши лик у најлепшем добу, још са преслатким именом Пирошка. Жао ми је што су неке заједничке сцене избачене из комада, јер су биле „луде" и са аспекта мог а и других ликова. Она је фантастична и ја сам у тој базичној карактеризацији, тачно могла да замислим и њен однос са сином, ко је могао да буде њен отац или муж. Зашто мислимо да је стварно само оно што видимо!? Најважније ствари се не виде очима.

- На Академији сценских умјетности, предајем дуго година и ту се спремају студентске представе, има веома добрих. Присутна сам и у неформалним групама. Тренутно сам у још два пројекта, један се тиче превенције зависности, а то је моја потреба као мајке и освешћене грађанке, јер знам какав је то проблем међу младим људима, а други, који сам дуго желела и дошла скоро до премијере, јесте представа са људима трећег доба. Покушаћу све то да прогурам и у Босни и овде у Србији, јер је реч о племенитој намери.

Поменули смо невидљиве ствари а недавно смо се суочили и са невидљивим непријатељем. Како сте функционисали ви и ваше колеге, далеко од позоришта, далеко од публике?

- Срећом смо примали редовну плату, али смо прво желели да преживимо. Ја сам имала нимало лаган облик али у мене никад није ушао страх. То је можда лудост али ни маску нисам носила, и у рату сам излазила напоље у време гранатирања. Нисам себи никада дозволила страх, ваљда на то утиче нека моја духовност, која чак и није у спрези са вером. Духовност помера наше границе и појачава наше способности.

Шта се тренутно дешава у сарајевском Народном позоришту?

- После ове премијере, спремали смо представу у част сто година постојања ове куће, где су радиле значајне личности, попут Бранислава Нушића који је био управник. Дино Мустафић је режирао комад који се базира на комплетном књижевном опусу и есијима нашег познатог академика Твртка Куленовића. То је један театарски чин са дигнитетом, међутим, имали смо премијеру и опет су нас затворили, тако да још нисмо имали прву репризу. Раде и остала позоришта, моја бивша кућа Камерни театар спрема нешто са Коканом Младеновићем, такође, и Позориште младих.

Први пут сте у Ужицу и први пут на Фестивалу, какви су утисци?

- Видела сам диван програм и жао ми је што нема могућности да дођем и гледам цео Фестивал и да видим мало више од Ужица. Ваљда ће тек бити.

Мирјана Петровић

ПОЛИТИКА infoera ZOOM UE РТС Danas Вечерње НОВОСТИ Радио-телевизија Србије

МЕРИМА ЛЕПИЋ РЕЏЕПОВИЋ

Прича о малим људима и великим проблемима

Најмање преиспитујемо себе и најчешће видимо проблем преко пута

- Саша Аночић је овај исти текст два пута постављо у другим позориштима, али је овога пута дописивао неке сцене које смо заједно урадили. То су наше личне и глумачке приче, које су интимно универзалне - каже глумица Мерима Лепић Рецеповић, која игра лик Катарине у комаду „О медвједима и људима“, аутора Саше Аночића у извођењу НП Сарајево. Каже да је Саша Аночић, позоришни, филмски и телевизијски глумац и позоришни редитељ, који је изненада преминуо 5. маја ове године, разрадио све детаље представе, али је током припрема прихватао и аргументоване сугестије глумаца.

Представа почиње текстом о четири трагедије у једном дану, који се приказује на екрану, што би требало да сугерише на документарност комада. Да ли су те четири трагичне приче истините или су фикција?

- Саша нам је рекао да је то заиста прочитао у новинама. Током наших расправа, стално нас је подсећао на то да су у средишту комада мали људи са великим проблемима. Људи којима се нико не бави. Уклопио је тај документарни сегмент, оно што се њега тицало и оно што мене и остале колеге, као људе и глумце, изнутра помера и настала је позоришна целина.

У комаду, који делује као да су сцене „разбацане“, неповезане или су последица случајности, препознаје се живот онакав какав он јесте – чудан, случајан и често хаотичан...

- То нам је Саша стално говорио. Веома је непријатно то што он није ту и јако ми је чудно разговарати о томе, али он би рекао: „То је живот“. Он је створио ту улицу на сцени која повезује ликове и говорио је да је тако у животу, да не знамо све људе на овом свету, да увек неко наиђе, неко оде, дође или само прође поред нас. Постављали смо му много питања, али увек је говорио да је тако и у животу, да много питамо, да не би требало да се много оптерећујемо, јер су ствари веома једноставне.

ПРЕДСТАВА ЈЕ ЗАВРШЕНА...

Саша Аночић се „вратио“ у своју представу. Не желим да га мистификујем, али осећам његово присуство. Говорио је о смрти. Радили смо у време пандемије и свакодневно су умирали људи, а потом сам одлазила на припреме представе у којој људи умиру. То је било страшно. Онда, изненада, стиже вест да је Саша преминуо. То је невероватно. Као да је направио представу о себи, као да је рекао: „У реду, представа је завршена и морам да одем“.

Играте Катарину, која покушава да реши своје проблеме, да промени себе, свој живот и брак, али то не успева. Зашто?

- Зато што је то тако и у животу. Катарина покушава, она би да се промени, али нешто је јаче од ње - то што је њен супруг не разуме или је, можда, у питању њен погрешан покушај да допре до њега. То је било тешко играти, јер када сте на сцени очекујете да то буде нешто велико и атрактивно, а заправо је „less is more“ (мање је више), најтеже. Саша је увек говорио да не бринем и да се са сцене види све оно што је потребно да се види.

Да ли је Катаринин проблем у томе што решење својих проблема види у другима, а не у себи?

- Најтеже је променити себе. Најтеже је остати сам са собом. У јеку пандемије, људима је најтеже било да буду сами. Затворени су и требало би да се питају шта су то и на који начин урадили. Људи увек кажу - ти се дереш, ти си навалентан, ти си досадна... Стално крећемо од других. Живот је можда тако лакши, јер је тешко себи признати да је проблем у нама. Најмање преиспитујемо себе и најчешће видимо поблем преко пута и то је Катаринин кључни проблем.

Текст и фото: Н.К.

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

Banca Intesa

premium ALKALINE WATER
pH A8.8

ПИШЕ:
Алмир Имширевић

РЕЧ КРИТИКЕ

О ЗАВЈЕСАМА И КАПЦИМА

„...Дивно је, дивно
Склопити очи, а тамо, с неба,
Глатко се дуга отегла трака
И мекано плази низ трепавке танке
Драшкајућ благо завјесу свилну.
Између мене и између свијета...“
(„Иза спуштенијех трепавица“ С. С. Крањчевић)

Медвједи су звјери из породице сисара и највеће су дивље животиње на овим просторима. Самотњаци су, спавају у пећинама, крећу се полако, зими им се успоравају дисање и откуцаји срца. Могу живјети и до педесет година. Има их у САД-у, Европи, а у сјеверној Африци и Мексику су потпуно изумрли. Присутни су у митологији, хералдици, бајкама...избјегавају близину људи.

„О медвједима и људима“ назив је представе Народног позоришта из Сарајева, а у режији покојног Саше Аночића. Десет ликова у причама које теку једна поред друге, повремено се дотакну, међусобно се освијетле, те публику натјерају на размишљање о значењу и смислу. Синтагма „обични људи“, признајмо, већ помало нервира, а најчешће ништа и не значи. Посве је нејасно на кога би се требала односити, ко су ти „обични“ и гдје је граница „обичности“; да ли су за литературу, за театар, па ако хоћете, и за живот, привлачнији они „необични“. Људи о којима пише Саша Аночић, који осим режије потписује и текст, нису ни обични, а ни једноставни. Таквим називамо оно што нам је познато, блиско, већ виђено, али такви су, подсјетимо се, и сви Чеховљеви ликови. Једноставност носе као костим, а испод скривају хиљаде и хиљаде слојева, живот комплекснији од мрављака (да свемир не призивамо). У представи „О медвједима и људима“ ми виримо кроз прозор станова у којима живе баш такви људи, а писац/редитељ се, из њему познатих разлога, одлучује да нам, понекад у најзанимљивијим тренуцима, навуче завјесу пред очима и тако онемогући да ситуацију видимо до „краја“. Драмске врхунце, пратећи логику властитог дјела, оставља – невидљивим. Наивни, али добронамјерни, у његовом поступку препознају филм и филмско, а посве је очито да се Саша Аночић напијао литературом, а његова позоришно дјело је лако замисливо као проза. Његов дијалог се свјесно опире позоришним оквирима, ликови се користе свакодневним говором, те писац/редитељ као да између сваке сцене, сваке изговорене реплике, оставља простор гледаоцу да замишља властито драматуршко рјешење, да попуњава тишину неизговореним ријечима, укратко, да ради оно што му је „људски посао“ – да тражи смисао!

Свака од минијатура могла је бити засебна представа. Понеки од ликова се толико издвајају, привлаче пажњу, да посве лако можемо замислити њихове невидљиве приче, неисписане дијелове занимљивих биографија. Баба Пирошка, коју тумачи Минка Муфтић, занимљив је и инспиративан карактер у којем се, можда и понајбоље, види та чеховљевска способност за брисањем границе између комедије и трагедије. Пред нама је живот од којег се уплашимо, од којег желимо окренути главу, јер је „усран“ (наводници су ту да умање смрад) и болан. Стан бабе Пирошке је испуњен невидљивим намјештајем, па је у њој, и у том простору, требало тражити шифру за градњу и ишчитавање комплетне представе. Невидљиви ликови, дјечак Златан и Свеборова мртва мајка, невидљиви су на различите начине, а сцене са „замишљеним партнерима“ неке су од најуспјешнијих у овој представи. Медиха Муслиовић, у улози Зденке, и Александар Сексан, у улози Јадрана, те и такве монолошке сцене направили су упечатљивим и памтљивим. (Радио нас већ деценијама учи како да видимо „невидљиве“ људе, и ми то са лакоћом радимо, без пуно питања и сумњичавости, зар не?)

Невидљивост је, чини се, својеврсни кључ за драму „О медвједима и људима“, те се не могу отети утиску да је требало искористити је више и сврсисходније. Најбољу и најтачнију драматуршку упуту, посве сам сигуран, изрекао је Иса Сексан, најмлађи глумац у овој представи, који је описујући свој лик рекао – „Невидљив сам кад је око мене свађа, појавим се када се све смири.“ Знам ја да би то значило да нам већина представа буде са „невидљивим глумцима“ (што је слика коју не треба одбацити), али је свакако знак који ваља тумачити. Дјеца се, тврди то и психологија, од насиља и траума, скривају једноставним и увијек доступним оружјем – затварањем очију. Спуштени капци, том дивном дјечјом логиком, значе одбрану од грубог и насилног свијета. Публика је, вјерујем, могла бити стављена у ту и такву позицију; „невидљиви глумци“ су требали бити наше склопљене очи, наш покушај бијега и скривање од овог и оваквог свијета, „најбољег од свих“.

Утицало би то, наравно, на комплетну архитектуру представе, па је лако замисливо да у том случају, сценографија би била готово сувишна и непотребна. Овако она гуши, подвлачи оно што је већ исписано курзивом, прави карикатуру карикатуре. Ликови Саше Аночића су заражени усамљеношћу, а као и сваком медвједу то је природно стање. Они, и Аночићеви ликови, баш као поменути медвједи, и прије пандемије захтијевали су дистанцу од људи. Близина и блискост, по њиховом увјерењу, доносе опасност, проблеме и несрећу. А тако је, уче нас наука, умјетност и религија, одувијек. Наравно, приче су створене да утјеше, да дају смисао, па не чуди давно записана мисао која тврди – „Homo solitarius aut bestia aut Deus!“ (Усамљен човјек ил' је звијер ил' Бог!)

Драма „О медвједима и људима“ подсјећа на ону фамозну Да Винчијеву биљежницу, препуну свакојаких скица, исписану занимљивим рукописом. Можете је листати како се листају сликовнице и бојанке за дјецу, али и са повећалом, проучавајући слова и цртеже. И Аночић, баш као Да Винчи, скицира властите снове, маштарије, понекад (или најчешће) посве несигуран у њихово значење и могућности. Аутор осјети потенцијал и не оптерећује се изведбеним могућностима, не троши вријеме убјеђујући нас у исправност мотивације. За њега исту важност имају и они ликови побјегли из вица, као и они отргнути из драма Чехова и њему сличних писаца. Њему је сасвим довољно да изазове благи осмијех стављајући пред нас, рецимо, једног Аљемија, Албанца којег тумачи Алдин Омеровић, а који необично подсјећа на оног „логорејичног пастуха“ што га Бата Живојиновић игра у филму „Штефица Цвек у раљама живота“. И ништа више ни мање од тога. Сашу Аночића није занимала ангажованост, поготово не она формална; није се трудио по сваку цијену причати „о нама“. Говорио је о себи.

Свака смрт је прерана, па и ова која је прије мјесец дана затекла Сашу Аночића. Невидљив, али присутан, попут својих ликова које је сањао, подсјетио нас је да блискост, без обзира на пандемију, може бити кобна, али и да ничег важнијег у животу немамо до – других људи.

Зато, будите дјеца, сакријте се иза очних капака и радујте се гледајући у лица Саше Аночића, Игора Вука Торбице...

РЕЧ ПУБЛИКЕ

Подељена мишљења

Ива Зечевић: Представа ми се свидела. Била је мало дуга за мој укус, али је добро обрађена тематика. Занимљива прича, на занимљив начин укомпонована. Мало смеха, мало суза... У суштини занимљив комад.

В. Р. : Не знам шта бих рекла. Ово је толико досадно. Разводњено. Глуматање... Без неког посебног смисла. Иако не волим, одлазим са представе, јер више не могу.

Биља: Нисам гледала синоћну представу, али ова вечерас ми је легла. Некако сам успела да докучим све сфере ова четири дела која на крају постају једно. Представа тече и слива се у једном смеру. Некако нисмо ни свесни да је ово наша данашњица.

Ваља Ј.: Свиђа ми се представа. Баш сам је емотивно доживела и проживела. Лагано иде. У самом старту нисам знала шта да очекујем, када сам чула колико траје, ал није ме успавала. По мени је лепо упакована у целине које се сливају ка циљу. Нисам осетила време, и мислим да је ово један добар комад који треба разумети на одређени начин.

В. Н.: Не разумем. Преко два сата глуме и промене сцена и свега нечега, да би представа била одиграна у последњих 20 минута. Ако је Албанац највећи јунак овог комада и лик који извлачи целу причу.... свака част.

Д. Г.: Једино смо запазили „згодног“ Албанца, а од Сарајлија сам очекивала да се насмејем. Међутим, то је изостало вечерас. **Б. Д.**

АЛЕКСАНДАР СЕКСАН

Враћање малим људима

- Глумци никад не одрастају. Увек све више теже да се играју разноразних игара и вечно гаје и проживљавају то дете у себи. Игра је основ света - каже глумац, Александар Сексан која смо поново протекле вечери гледали на сцени ЈПФ-а

Како је радити у време пандемије?

- Сви се тешко сналазимо у овој ситуацији. Свима су нам животи били прекинути разним мерама. Стицајем околности, ми у НП Сарајево у много наврата смо били „затворени“ јер нам је по неко, у различито време, бивао позитиван на КОВИД. После свега што смо проживели, за протеклих годину и нешто дана, врло сам срећан што сам вечерас у Ужицу, одакле носим само најлепше утиске са ЈПФ-а. Вечерас сам посебно био усхићен, јер сам осетио да се, поново, ствари враћају у нормалу и искрено се надам да ће то заиста остати тако. Публика је овде веома дивна. Вечерас док смо играли, оставила нам је некакву чудну тишину која је била одраз народа који је заиста помно пратио представу.

Премијера ове представе „О медвједима и људима“ била је Online?

- Јесте. Играли смо је пред празном салом. Искрено, изгледала је као нека просечна генерална проба. Осим нас који смо радили у представи, ту су били и они који су наша најужа публика, породице, и техника. Сама атмосфера је била глува. Није било никаквог feedback-а из сале да бисмо знали да ли то што смо урадили заиста функционише, да ли то људи разумеју и препознају. И мени самом, када сам погледао снимак премијере, било је некако све другачије, као да у томе нисам учествовао..

У време пандемије у Србији је доста играно и снимано. Каква је била ситуација за босанску продукцију?

- У Босни није била толико агилна ситуација, што се глумачког аспекта тиче, у односу на Србију. Мени је податак који сам добио од колега из Србије и оних који су у Србији тренутно ангажовани на разним пројектима, фрапантан, јер се овде у овом моменту ради преко двадесет серија, више филмова, позориште и да не помињем за разлику од Босне где је све стало. А ја сам очекивао да ће се и код нас пуно тога више дешавати.

Како је данас у глумачкој професији у Босни?

- Тежиште је бачено на позориште, јер у последњих пар година много се мало снима, како за телевизију, тако и за велико платно. Тренутно смо и у некој, за нас, врло чудној ситуацији, што се тиче финансирања од стране државе. Тако да смо базирани само на позориште. Све остало је „ако дође, дође“.

Мали Сексан ниже успехе и аплаузе, али и награде. Ћерка ти је на ФСУ. Да ли је то понос или брига?

- Никада нисам желео да их гурам у све ово. Они су то сами бирали. Због моје супруге и мене, порасли су у позоришту, али имају прилику и да виде како се од тог посла живи на овим просторима, па ако им се то свиђа, само нек наставе. Нас двоје им на путу стајати нећемо. А да ли сам поносан отац, наравно да јесам и мислим да ћу тек бити, јер њихово време тек долази, а ја ћу им помоћи, колико будем могао.

Б. Дамњановић

ИСА СЕКСАН

Мали велики човек

Један од најтужнијих утисака на мене су оставиле колеге Мерима и Ведран, чија прича је тако кратка, а опет се тако споро заврши. Мислим да то објашњава прави живот и праве бракове, каже Иса

Десетогодишњи Иса Сексан, млади глумац, ове године је по други пут на Југословенском позоришном фестивалу. Његов претходни долазак у Ужице био је посебно успешан, јер је играо у представи „Кавкаски круг кредом“ у режији Паола Мађелија, која је награђена ардалионима за најбољу женску улогу и најбољу костимографију. Овогодишњу представу у којој игра, сагледава из перспективе свог лика, али како каже и – све деце света. Иса тумачи лик Златана, малог човека са великим проблемима.

-Његову маму је отац избацио из куће и мислим да је то мали проблем. Велики проблем је то што је човек који му је близак, који га је примио у дом, са којим је имао присан однос желео да изврши самоубиство, како би осветио оца. Људи из банке су му узели чамац, јер није могао да плати некретнине - каже Иса, коме су ипак потресније судбине неких других ликова у представи „О медвједима и људима“.

-Још први пут, када смо играли премијеру, један од најјачих, али и најтужнијих утисака, посебно иза сцене, када морам да слушам и чекам, на мене су оставиле колеге Мерима и Ведран. Њихова прича је тако кратка, а опет се тако споро заврши. Мислим да то уједно објашњава прави живот и праве бракове.

Озбиљне теме којима се представе у којима глуми баве, између осталог су утицале на то да овај млади глумац веома рано стекне сазнања о животу и свету, која нису увек пријатна.

- Улоге које глумим, иако су мале, говоре пуно. Оне говоре о свој деци света. У овој, вечерашњој представи, моја улога поручује да деца света не би требала да буду на местима где има свађе, јер их то угрожава. Када се десе моменти мира и среће, деца треба да буду ту, а тако није увек, јер свет није такав. Мој лик нам објашњава да деца треба да се склоне од проблема и у правом животу.

Искуства стечена на сцени, Иса покушава да пренесе и добро искористи и у приватном животу.

-У неким ситуацијама успевам да се склоним од лоших ствари, али постоје и оне када није тако. Једноставно, неке озбиљне ствари морају да ме погоде и морам да учествујем у њима. Ипак, углавном се извлачим из стресних и тужних момената.

Иса је на позоришну сцену први пут стао пре три године у представи „Кавкаски круг кредом“, након чега је уследила и филмска улога, снимање рекламе, али и још једна представа –„Schindlerov лифт“.

-Представу „Schindlerov лифт“ смо радили у Сарајеву. Она говори о Приједору и стварима које су се тамо дешавале. Мислим да је и вечерашња представа на том путу, само што имају другачије теме. Ипак, обе представе имају посебан начин на који те погађају у душу и омогућавају ти да у њима видиш себе и све своје проблеме.

У представи коју је Народно позориште Сарајево ове године довела у Ужице, млади глумац има конретну и значајну подршку оца, Александра Сексана, који тумачи лик Јадрана.

-Пре него што изађем, тата ми иза сцене каже шест стотина предлога како да што боље одиграм... Мислим да је мој проблем то што понекад пожурим на репликама, али тата ми помаже и мислим да из представе у представу постајем све бољи.

Иако на први поглед изгледа као да се тек загрева да озбиљно уђе у глумачки посао, Иса за сада планира да му глума буде само хоби. Не може да одлучи да ли предност даје позоришту или филму, јер како каже – то је уметност коју воли и која привлачи људе.

Ана Милошевић

ИЗ КРИТИКА

У новом постављању Путујућег позоришта Шопаловић Љубомира Симовића на сцену Југословенског драмског позоришта, једне од најбољих драма у историји српског позоришта, редитељ Јагош Марковић појачава њене лирске и сентименталне тонове, стварајући упадљиву оду позоришту и глумцима. Овај снажан поетски комад са наглашеним трагичним цртама, али и сочном комиком живописних ликова, поставља важна питања о смислу позоришта у времену рата...

Ана Тасић, *Политика* 11.март 2020. године

Путујуће позориште Шопаловић (1985) Љубомира Симовића многи сматрају, с пуним правом, једном од највећих, ако не и највећом српском драмом друге половине 20. века. Ако класику, па тако и оно што зовемо савременом класиком, превасходно одређује могућност да буде уметнички мисаоно и друштвено препозната, актуелна и релевантна у различитим окружењима, временима и околностима, онда се Симовићев комад и данас, и то на нов, узнемирујући начин, потврдио као такав.

Иван Меденица, НИН 26. март 2020.

Редитељ прати тему Симовићеве драме приказујући точак историје који немилосрдно меље, али и указујући на фино и снажно присуство фатума код Симовића, силе коју не познајемо до краја, а која једина може направити врсту симетрије и правде и на овом свету. (...) Ту негде, у том међупростору између позоришне и друге стварности, Симовић оставља места миту или чуду. У међуиграма унутар комада редитељ управо тај простор и доноси као зауман: осветљава гледалиште не само да би брисао рампу него да би простор гледалишта и сцене показао као целовит, пошто се те две стварности, како и у драми видимо, преклапају више него што смо свесни или спремни да прихватимо.

Наташа Гвозденовић, ВРЕМЕ 12. март 2020.

ВЕЧЕРАС

ЈДП БЕОГРАД

ПУТУЈУЋЕ ПОЗОРИШТЕ ШОПАЛОВИЋ

Љубомир Симовић

Режија, сценографија и избор музике:	Јагош Марковић
Костимографија:	Лана Цвијановић
Сценски говор:	Љиљана Мркић Поповић
Дизајн светла:	Дејан Драганов
Асистент костимографа:	Марина Маричић
Мајстор светла:	Драган Арсенић
Реализатор звука:	Александар Мајор

Играју:

Василије Шопаловић:	МИЛАН ГУТОВИЋ / ДРАГАН БЈЕЛОГРЛИЋ
Јелисавета Протић:	ОЛГА ОДАНОВИЋ
Филип Трнавац:	МАРКО ЈАНКЕТИЋ
Софија Суботић:	ЈОВАНА БЕЛОВИЋ
Дробац:	НЕНАД ЈЕЗДИЋ
Гина:	АНИТА МАНЧИЋ
Благоје Бабић:	ЉУБОМИР БАНДОВИЋ
Симка:	САЊА МАРКОВИЋ
Мајцен:	ИРФАН МЕНСУР
Милун:	МИЛОШ САМОЛОВ
Дара:	МИЛИЦА СУЖЊЕВИЋ
Томанија:	МИОНА МАРКОВИЋ
Грађанке:	АНА ЛЕЧИЋ, ТЕОДОРА ТОМАШЕВ, ТАРА МИЛУТИНОВИЋ, ВАЊА РАДИВОЈЕВИЋ, НАЂА РИСТИЋ

ЈПФ НА

САЈТ
uzickopozoriste.rs

САЈТ ФЕСТИВАЛА
www.jpf.uzickopozoriste.rs

НА ДРУШТВЕНИМ МРЕЖАМА
FACEBOOK i INSTAGRAM
@narodnopozoristeuzice

СРЦЕ ТАМЕ

ПИШЕ:
Зоран Јеремић

Одавно фестивалско вече није било тако клаустрофобично, одавно тако видљиви нису били „невидљиви“ људи, одавно нисам пожелео да будем глумац па да седми рефинансирајући кредит вратим банци запакован у паклену машину.

Добро, мојој медвеђој маленкости познато је да камате не прате људске стопе, али зашто се већ једном неко од нас гризлија не појави на Копаонику или на Давосу и не каже: Ало, људи, нема више пећина за оволико медведа. Делите ту касицу-прасицу на равне части или вам после Лењина у блиндираном вагону и Варуфакиса на мотору шаљемо трећег ћелавка да вам запржи чорбу!

Свако има невидљивог свог, сазнали смо из представе сарајевског Народног позоришта. Тако и Ужичани. На спиритуистичким сеансама локалног парламента годинама се разговара о невидљивом паркинг простору. Да ли је могуће да смо, просторно гледано, по броју моторизованих глава већи од Беча, док смо по броју прописаних паркинг места нешто мало већи од Злодола, доброг дела Заглавка, укључујући и Чамиће у ноћним сатима. Откад су Ужичани престали да носе доламе и перчин оволики крклјанац није виђен подно Забучја.

Рече ми уредница Рајка да провучем градске туристичке потенцијале у мојим писанијама. Добра идеја, само како доћи до Старог града кад Туђа таксиста са Међаја до Алтомановићеве тврђаве вози странце преко Ракијског пијаца на Бело гробље, па из Клисуре преко Каменог корита и Росуља на Алексића мост... Испаде скупље него обилазак Родоса код Раде у „Амиго травелу“.

Није све у парама док љубав траје, и то смо друге фестивалске вечери научили. Међутим, позоришни портрет урбане маргине Саша Аночић темељи се на много дубљим премисама, на разлозима људскости. Емоционална трапавост његових антијунака затворених у мале прожимајуће светове није нас оставила равнодушним. Далеко било. У разбаждареном моралном компасу ове представе принуђени смо да одговарамо на тешка питања. Разуме се, правог одговора нема, јер Аночић није био ни политичар, ни законодавац, ни Туђа таксиста, већ уметник који нас је прерано напустио храбро улазећи у срце таме данашњице.

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ

БДП У КОПРОДУКЦИЈИ СА БЕО АРТ ПРОДУКЦИЈОМ БЕОГРАД
ЧИТАЧ 4.71
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ САРАЈЕВО
О МЕДВЈЕДИМА И ЉУДИМА 4.13

ГРАД УЖИЦЕ

Вакцинација колега из Сарајева

Чланови ансамбла Народног позоришта Сарајево вакцинисали су се у недељу у Дому здравља Ужице.

Вакцину против вируса корона примило је двадесетак глумаца и запослених у том позоришту. Имунизацију је омогућила управа Народног позоришта Ужице и ЈПФ, у сарадњи са здравственим службама у граду.

Овом приликом представници Народног позоришта Ужице и сарајевског Народног позоришта захвалили су се здравственим радницима у ужичком Дому здравља.

Н.К.

Издаје: Савет XXV Југословенског позоришног фестивала Ужице 2021.
Уређује: редакцијски одбор: Радојка Поповић - уредник, Ненад Ковачевић, Верица Туцовић, Мирјана Петровић, Ана Милошевић, Богдан Дамњановић, Зоран Јеремић, Алмир Имширевић.
Тираж: 200 примерака • **Штампа:** Графопринт, Ужице